THESES ET QUÆSTIONES

DOGMATICÆ AC MORALES

PRO EXAMINE AD

LAUREAM THEOLOGICAM

IN

UNIVERSITATE LAVALLENSI

ANNO 1878

QUEBECI
TYPIS P. G. DELISLE, 1, VIA PORT DAUPHIN
1878

IMPRIMATUR

✠ E. A. ARCHPUS QUEBECEN.

THESES DOGMATICÆ

PRO EXAMINE AD

LAUREAM THEOLOGICAM

IN

UNIVERSITATE LAVALLENSI

ANNO 1878.

DE ROMANO PONTIFICE.

I

Ex testimonio Scripturarum constat Christum Beato Petro primatum jurisdictionis in universam Ecclesiam promisisse et contulisse. (Conc. Vatic. sess. IV, cc. 1 et 4.)

II

Forma regiminis quam Christus in Ecclesia sua constituit, neque democratica, neque aristocratica, sed simpliciter monarchica est. (Conc. Vatic. sess. IV, c. 1.)

III

Sanctus Petrus Romanam Sedem tenuit, ejusque primatus, qui in Ecclesia perpetuus esse debet, transiit ad ejus successores in eadem Sancta Sede: unde quicumque in hac Cathedra Petro succedit, is secundum Christi ipsius institutionem primatum Petri in universam Ecclesiam obtinet jure divino,

non autem humana sive ecclesiastica sive politica dispositione. (Conc. Vatic. sess. IV, c. 2.)

IV

Jurisdictio Romani Pontificis est ordinaria et immediata in universos Christi fideles, universosque episcopos tum distributive tum collective sumptos, ideoque etiam in episcopos in universalem synodum collectos; hæc autem jurisdictio efficienter producit Ecclesiæ unitatem quæ est finis primatus.

V

Primatus Romani Pontificis est potestas jure divino vere coactiva, nullis ecclesiasticis canonibus circumscripta aut limitata, independens a potestate civili et qua ex toto orbe quælibet appellationes recipi ac sententiæ ultimæ ferri possunt.

VI

Romanus Pontifex cum *ex cathedra* loquitur, id est, cum pro suprema sua apostolica auctoritate doctrinam de fide vel moribus ab universa Ecclesia tenendam definit, est infallibilis, ideoque ejus definitiones ex sese, non autem ex consensu Ecclesiæ sunt irreformabiles. (Conc. Vatic. Constit. 1 de Eccl. Christi, c. 4.)

DE ECCLESIA EJUSQUE AD STATUM RELATIONIBUS.

VII

Ecclesia Christi est societas supernaturalis, perfecta, inæqualis, essentialiter visibilis, distincta a societati civili, non solum bonis sed et malis constans.

VIII

Unitas, sanctitas, catholicitas et apostolicitas sunt notæ veræ Christi Ecclesiæ, non autem prædicatio veræ doctrinæ, neque legitima sacramentorum administratio.

IX

In Romana communione inveniuntur hæ quatuor notæ, unitas videlicet, sanctitas, catholicitas et apostolicitas, non autem in aliis communionibus a Romana sejunctis, quæ neque sunt vera Ecclesia, neque veræ Ecclesiæ partes, sed solummodo sectæ schismaticæ aut hæreticæ.

X

Ecclesia Christi non solum *numero* una, sed et *in se* una est, et quidem unitate triplici, *symbolica* eaque tum fidei tum professionis, *liturgica* atque sacramentorum, *sociali* legitimæque subordinationis et obedientiæ: unde rejiciendum est discrimen a protestantibus invectum inter articulos fidei fundamentales et non fundamentales.

XI

Ecclesia (seu corpus Pastorum informatum a visibili capite, R. Pontifice) docendi auctoritate prædita est eaque infallibili per assistentiam Spiritus veritatis. Hæc autem infallibilitas refertur quidem primo et immediate ad revelationis depositum, mediate vero ad ea omnia sine quibus depositum hoc incolume et fides integra servari nequit.

XII

" Inter religiosam societatis Ecclesiæ auctoritatem, cujus plenitudo est in Romano Pontifice, et

potestatem politicam christiani gubernii, ea existit ex ipsis rerum naturis relatio ut hæc sit illi nedum negative sed et positive subordinata, licet indirecte." (Conc. V Quebec. decret. XXIV, et Syll. prop LIV.)

XIII

Falsa est doctrina quam tenent nonnulli recentiores de *Ecclesia libera in Statu libero*, qua videlicet Ecclesia a Statu, Statusque ab Ecclesia sejungendus esset. (Syll. prop. LV.)

DE VERBO DEI REVELATO.

XIV

Ex promissis et institutione Christi, necnon ex doctrina et praxi in Ecclesia universali semper vigente, constat doctrinam revelatam per ministerium divino-humanum successionis apostolicæ custodiri et per sæculorum decursum propagari; Scripturas vero habendas esse solum veluti instrumentum conservationis doctrinæ juxta œconomiam a Christo institutam adhibendum et a successione apostolica conservandum, et explicandum, si de legitimo earum sensu oriatur quædam dubitatio.

XV

Quum charisma infallibilitatis singulis fidelibus minime concessum fuerit, patet nullum aliud esse medium ad servandam unitatem fidei in universalitate præter œconomiam custodum fidei seu successionis apostolicæ a Christo institutam.

XVI

Libros sacræ Scripturæ esse divinitus inspiratos

ex doctrina apostolica probatur; est autem inspiratio supernaturalis operatio Dei in hominem scribentem qua fiat, ut Deus ipse sit auctor Scripturæ.

DE DEO UNO ET TRINO.

XVII

Dei personalis ab hoc universo distincti essentiam non modo fide credi, sed etiam citra doctrinam traditam de hac veritate, ex manifestationibus naturalibus rationis lumine certo cognosci posse, indubia est Scripturarum et Patrum sententia.

XVIII

Voluntate *antecedente* conditionata Deus vult omnium hominum, etiam infantium salutem æternam; conditio tamen ut terminus præ quo voluntas dicitur antecedens non ejusdem est rationis quoad infantes ac quoad adultos.

XIX

Divina natura et essentia una est unitate non specifica sed perfectæ singularitatis; personæ autem divinæ relationibus originis constituuntur et distinguuntur Paternitatis, Filiationis, et Processionis a Patre Filioque.

XX

Spiritus Sanctus a Patre et Filio ut ab uno principio procedit et præter ejus missionem visibilem admitti debet ejusdem invisibilis missio, nominatim ad sanctificationem animarum.

DE ELEVATIONE AC LAPSU HUMANÆ NATURÆ.

XXI

Status justitiæ originalis seu gratiæ sanctificantis, integritatis et immortalitatis in quo primi parentes constituti a Deo sunt, indebitus est humanæ naturæ ac ita supernaturalis, ut ratione gratiæ sanctificantis sit simpliciter supernaturalis, ratione vero cæterorum donorum sit proprie præternaturalis.

XXII

Verbis S. Scripturæ ac potissimum Rom. V, 12, seqq., continetur doctrina catholica de propagatione peccati primi parentis in universum humanum genus, quod peccatum originale seu mors animæ singulis inest, veramque peccati rationem habet.

XXIII

Dogma de propagatione peccati originalis juxta catholicam fidem et catholicam fidei intelligentiam rite propositum nullo modo rectæ rationi adversatur.

XXIV

Protoparentes, quum mandatum Dei in paradiso fuissent transgressi, sanctitatem et justitiam, in qua per gratiam sanctificantem constituti erant, amiserunt, et cæteris quoque bonis gratuitis, quæ ex ordinatione divina cum gratia connexa erant, privati sunt; inde vero etiam in ipsa natura infirmitatis vulnera subsecuta sunt, ita ut totus homo Adam secundum corpus et animam in deterius sit mutatus.

DE VERBO INCARNATO.

XXV

Jesus Christus verus Deus proprioque sensu Dei Filius Patri consubstantialis ex Sacra Scriptura demonstratur.

XXVI

Jesus Christus est etiam perfectus homo per naturam humanam quam Verbum assumpsit veram et integram, constantem scilicet corpore carneo et anima rationali.

XXVII

Christus est ontologice unus Deus-homo, non alius Deus, alius homo, adeoque una est hypostasis subsistens in duplici natura.

XXVIII

Duplex voluntas ac generatim duplex diversus ordo operationum divinarum et humanarum unius personae Christi credi debet et falsum omnino est Honorium I, R. Pontificem contrariam sententiam, monotheletarum videlicet, tenuisse.

XXIX

Notionibus naturæ, hypostaseos ac personæ rite expositis, tenendum est 1) unionem humanæ naturæ factam fuisse immediate in persona Verbi, et per hanc cum natura divina; 2) Verbum solum nullam subiisse mutationem quando sibi propriam fecit humanam naturam ; 3) hanc naturam humanam, licet singularem et integram, non esse per se hypostasim, eo quod unione substantiva facta est natura Verbi.

DE B. V. MARIÆ PRÆROGATIVIS.

XXX

Doctrina quæ tenet Beatissimam Virginem Mariam in primo instanti suæ Conceptionis fuisse, singulari Dei privilegio, ab omni originalis culpæ labe præservatam immunem, est a Deo revelata, ac proinde ab omnibus fidelibus firmiter constanterque credenda.

XXXI

Beatissima Dei genitrix Maria non solum quando concepit, sed etiam in partu et post partum perpetuam ac perfectissimam virginitatem servavit.

XXXII

Beatissima Virgo Maria est proprie ac veraciter Dei Genitrix : quæ dignitas haberi debet veluti radix ac fundamentum excellentiæ et gloriæ Virginis illius super omnes meras creaturas.

DE GRATIA.

XXXIII

Merito proscripta est doctrina quæ statuit omnia peccatorum et infidelium opera esse peccata, liberumque arbitrium sine gratiæ Dei adjutorio non nisi ad peccandum valere.

XXXIV

Ad omnes et singulos actus salutares requiritur absoluta necessitate interior Spiritus Sancti gratia illustrationis et inspirationis.

XXXV

Distinctione facta inter gratiam efficacem et gratiam sufficientem, tenendum est 1) gratiæ efficaciam nullam homini inferre necessitatem ; 2) dari in præsenti statu gratiam mere et vere sufficientem, quæ homini completam et relative ad præsentes ejus circumstantias expeditam ad actus bonos eliciendos facultatem tribuit, quæ tamen inutilis redditur ex humanæ voluntatis resistentia.

XXXVI

Deus pro infinita sua bonitate et peccatoribus fidelibus sufficientes gratias confert, quibus possint pœnitentiam agere et peccata cavere, et infidelibus omnibus, etiam negativis, pro loco et tempore, gratiam sufficientem impertit ad salutem procurandam.

XXXVII

In adultis ad justificationem consequendam 1) aliquæ præter fidem dispositiones requiruntur ; unde falsa est novatorum sententia solam fidem ad justificationem requiri ; 2) fides ad justificationem requisita non ea est qua peccator firmiter credit peccata sibi propter Christum esse remissa, sed qua firmum assensum præbet iis quæ a Deo revelata sunt.

DE NOVISSIMIS.

XXXVIII

Existit infernus ad quem mox post mortem suam descendunt animæ eorum qui in peccato mortali moriuntur ; pœnas autem damnatorum esse æternas simul ratione et fide probatur.

XXXIX

Dogma fidei est, existere purgatorium quo justorum animæ post mortem a residuis peccatorum maculis pœnis piacularibus mundantur et viventium suffragiis juvari possunt.

DE SACRAMENTIS.

XL

Sacramenta Novæ Legis a Jesu Christo Domino Nostro instituta neque plura neque pauciora sunt quam septem, in quorum tribus imprimitur character; omnia vero perficiuntur materia, forma et persona ministri cum intentione faciendi quod facit Ecclesia.

XLI

Sacramentis tanquam Dei et Christi instrumentis gratia sanctificans confertur *ex opere operato;* adeoque illa non sunt solum conditio *sine qua non*, sed sunt proprio sensu causa gratiæ quamvis non physica sed morali efficientia.

XLII

Realis et substantialis præsentia corporis et sanguinis Christi in Eucharistia demonstratur tum ex verbis *promissionis* Joan. VI, tum ex verbis *institutionis* penes tres evangelistas, et 1 Cor. XI.

XLIII

Præsens fit corpus et sanguis Christi in Eucharistia per conversionem totius substantiæ panis in corpus et totius substantiæ vini in sanguinem, quam

conversionem catholica Ecclesia aptissime *transsubstantiationem* appellat.

XLIV

Eucharistia est etiam veri nominis sacrificium propitiatorium pro vivis et defunctis.

XLV

Facta est a Christo Ecclesiæ suæ potestas remittendi fidelibus quælibet peccata.

XLVI

Confessio sacramentalis omnium et singulorum peccatorum mortalium, quæ post baptismum commissa sunt, divinæ institutionis est et ad salutem necessaria.

XLVII

Ritus sacer, quo in Ecclesia Christi adleguntur homines in ordinem hierarchicum, est sacramentum proprie dictum et characterem imprimit.

XLVIII

Matrimonium est vere et proprie unum ex septem Legis evangelicæ sacramentis a Christo Domino institutum, cujus ministri sunt ipsi contrahentes. (Syll. prop. LXV.)

XLIX

In conjugiis christianorum inseparabilis est ratio contractus et sacramenti, atque ubi non habetur sacramentum neque habetur contractus. (Syll. prop. LXVI, LXXIII.)

L

Matrimonium civile, ubi publicatum est Tridentinum concilium, natura sua turpis est concubinatus; opponitur matrimonii christiani indissolubilitati atque unitati; imo etiam favet divortio materialique ac legali polygamiæ.

QUÆSTIONES MORALES

PRO EXAMINE AD

LAUREAM THEOLOGICAM

IN

UNIVERSITATE LAVALLENSI

ANNO 1878

I

Definitio actus humani. Quænam sunt principia actuum humanorum? De necessitate voluntatis et advertentiæ ad actum formaliter bonum vel malum.

II

Quomodo moralitas ex objecto, fine et circumstantiis provenit? De merito.

III

Quid de conscientia erronea, dubia et scrupulosa?

IV

De probabilismo.

V

De natura et proprietatibus legis. De ejus objecto et subjecto.

VI

De promulgatione legis. Definitio legis, naturalis, divinæ, ecclesiasticæ, civilis.

VII

De peccatorum gravitate ; de eorum distinctione specifica et numerica.

VIII

De fide et spe.

IX

De caritate erga Deum et proximum.

X

De eleemosyna ; de scandalo ; de choreis et spectaculis.

XI

De adoratione et de oratione.

XII

De juramento : definitio, conditiones et obligatio juramenti.

XIII

De voto : definitio et divisio voti ; conditiones ad votum requisitæ ; materia voti.

XIV

De iis quæ generatim diebus festis præstanda sunt. De causis ob quas opera servilia die festo permitti possunt.

XV

De obligationibus filiorum erga parentes, et parentum erga filios.

XVI

De occisione proximi. De duello.

XVII

De mendacio in genere. De detractione.

XVIII

De annua confessione et de communione paschali.

XIX

De essentia et obligatione jejunii. De unica refectione diebus jejunii, et de collatione serotina.

XX

Homo potest esse proprietarius erga alium hominem. Si homo quilibet bona quædam legitime sua fecerit, in illa jus per se inviolabile acquisivit.

XXI

De dominio: definitio, objectum et subjectum dominii.

XXII

De conditionibus requisitis ad legitime præscribendum.

XXIII

De causis a furto excusantibus, id est, de necessitate et de occulta compensatione.

XXIV

De obligatione restitutionis. De injusta damnificatione.

XXV

De restitutione ob damnum in bonis animi. De restitutione ob homicidium. De tributis.

XXVI

Definitio, divisio et materia contractus. De errore in contractibus.

XXVII

De titulis ab usura excusantibus.

XXVIII

De obligatione recitandi divinum officium. Num attentio interna in recitatione divini officii sub gravi requiritur? Quænam sunt causæ excusantes a recitatione divini officii?

XXIX

De obligationibus parochorum: a) quoad residentiam; b) quoad orationem; c) quoad prædicationem; d) quoad administrationem sacramentorum; e) quoad visitationem ægrotorum.

XXX

De obligatione ministrandi sacramenta. De obligatione denegandi sacramenta indignis petentibus.

XXXI

De requisitis ad validam et licitam receptionem sacramentorum.

XXXII

De obligatione Eucharistiam dispensandi, et de modo eam ministrandi infirmis.

XXXIII

De obligatione suscipiendi Eucharistiam. De dispositionibus requisitis in subjecto Eucharistiæ a) quoad animam, b) quoad corpus.

XXXIV

De applicatione sacrificii missæ. De obligatione celebrandi a) ratione sacerdotii, b) ratione stipendii.

XXXV

De materia remota, proxima, necessaria et sufficiente sacramenti pœnitentiæ. Quænam præsentia reputatur moralis in ordine ad absolutionem ?

XXXVI

De forma conditionata absolutionis.

XXXVII

De contritione in sacramento, et extra sacramentum.

XXXVIII

De proposito.

XXXIX

De obligatione confessionis, de ejus integritate et sinceritate.

XL

De peccatis dubiis, et de circumstantiis peccatorum.

XLI

De causis ab integritate excusantibus in genere, et speciatim quoad moribundos.

XLII

De examine conscientiæ, et de confessione repetenda, necnon de confessione generali.

XLIII

De impositione, obligatione, mutatione, et adimpletione pœnitentiæ sacramentalis.

XLIV

De necessitate jurisdictionis et approbationis ad confessiones audiendas.

XLV

De defectu jurisdictionis incognito, seu de errore communi et titulo colorato ; de jurisdictione dubia, et de jurisdictione in casu mortis.

XLVI

De absolutione concedenda, differenda ant deneganda. De recidivis.

XLVII

De natura et effectibus sponsalium.

XLVIII

De necessitate et circumstantiis bannorum. De revelatione impedimentorum.

XLIX

De impedimento cognationis naturalis, et de impedimento affinitatis.

L

De impedimento clandestinitatis. De vi decreti Concilii Tridentini, et de assistentia parochi.